

In de val

Lois Blommestein

In de val

Copyright © 2026 Lois Blommestein

Uitgever Brave New Books

Omslagontwerp: Lois Blommestein

Cover foto: Adobe Stock

Redactie: Patricia Fransen, Petra Podevyn, Martine Lub

Foto auteur: Lois Blommestein

ISBN Paperback: 978-9465-466-101

ISBN e-book: 978-9465-466-279

Eerste druk

<https://www.facebook.com/LoisBlommesteinBooks>

Instagram: loisblommestein

X: @Loisblom

www.loisblommestein.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

“Is er nog een rode draad? Of ben ik hem kwijtgeraakt?”
- Hannah Mae

Voorwoord

Het idee voor dit boek begon al een paar jaar geleden, voordat mijn oudste zoon geboren was. Het begin heb ik tijdens de zwangerschap geschreven. Het begon na een droom en het daaropvolgende gevoel van benauwdheid in het vakantiehuisje moest ik opschrijven. In de droom was ik ook zwanger en er gebeurde van alles. Dat het boek pas dit jaar wordt uitgebracht heeft meerdere redenen, maar dat betekent evengoed dat ik er heel erg trots op ben om dit verhaal te laten lezen. Veel leesplezier. Ik ben erg benieuwd wat jullie ervan vinden.

1.

Vivian had voor de snelste route naar Appelscha gekozen, via de A7. Ze was er nog nooit eerder geweest, maar als ze de verhalen moest geloven, was het een heel mooi gebied, zeker om even tot rust te komen. Het idee kwam van haar vriendin Sarah, om even een weekje te vertoeven in een andere omgeving dan ze gewend waren. In de Randstad, waar het altijd druk was, konden ze zich niet echt terugtrekken. Of haar werk vroeg om de nodige aandacht of ze werd herkend door de media, die haar maar niet met rust wilde laten.

De afgelopen maanden waren voor haar heel erg zwaar geweest en soms kon ze het nog steeds niet geloven dat het juist haar was overkomen. Ze had wel gehoord over vrouwen die plotseling hun partner waren verloren, maar nu had ze het zelf ervaren. Terwijl ze zich concentreerde op de weg en luisterde naar Meredith Brooks met haar nummer Bitch, dacht ze terug aan het moment waar ze liever niet aan wilde herinnerd worden. Ze slikte de tranen weg, zette het geluid van de radio harder en probeerde de omgeving in zich op te nemen. Het was niet de eerste keer dat ze richting Leeuwarden reed. Het bracht fijne herinneringen naar boven, terwijl de tranen over haar wangen stroomden.

Vorig jaar was ze samen met Rens naar een hotel gegaan in hartje Leeuwarden. Het hele weekend kwamen ze niet uit hun hotelkamer, zaten ze in bad, bestelden ze roomservice en vreeën ze overal waar het maar kon. Het was alsof de tijd even stilstond voor hen, zodat ze opnieuw wat meer naar elkaar toe konden groeien. Zijn baan als beginnend rechercheur vergde veel aandacht en dat wist Vivian. Ze had er veel respect voor en

wist dat zij op nummer één stond. Haar baan als model was in een stroomversnelling terecht gekomen nadat ze had meegedaan aan een tv-programma. De boekingen kwamen al snel binnen. Ze was er erg blij mee, maar het eiste ook veel energie en haar anonimiteit was in één klap verdwenen. Rens was trots op haar, dat liet hij altijd merken door briefjes voor haar neer te leggen als hij naar zijn werk ging of als ze de koelkast opende. Ze vond regelmatig briefjes in haar tas, die haar vertelden dat hij altijd thuis zou komen.

Die avond verliep het echter allemaal anders. Vivian was nog laat aan het werk voor een fotoshoot. Er was een deadline die gehaald moest worden voor een tijdschrift. Terwijl haar make-up en haar werden gedaan, keek ze naar de tv. Het ging al weken over een groep die branden stichtte, maar deze keer waren ze te ver gegaan. Ze hadden een bom laten ontploffen in een bibliotheek. De regering dacht eerst dat het IS was of een andere buitenlandse terroristische organisatie. Al snel verschenen er filmpjes op het internet van een man met een masker. Hij sprak duidelijk Nederlands en liet de bevolking weten dat hij geen buitenlander was. Rens was een van de rechercheurs die op de zaak waren gezet. Vivian voelde de spanning in zijn lichaam, als ze toenadering zocht in bed of onder de douche. Hij was er met zijn hoofd niet bij. Ze wilde hem niet boos maken, want ze wist wat deze case van hem vergde, maar toch ontschoot het haar een keer.

‘Je bent nog steeds mijn nummer één,’ zei Rens.

‘Is dat genoeg?’

Rens streelde haar bruine haar, terwijl ze naast elkaar in bed lagen. ‘Ik kom altijd naar huis, lieverd.’ Hij zoende haar voorhoofd. ‘Altijd.’

Vivian omklemde haar stuur, terwijl ze terugdacht aan het moment dat er een agent op de plek van de fotoshoot was verschenen. Ze wist direct genoeg. Op dat moment kon ze niet huilen. Hij bracht haar het slechte nieuws dat Rens was omgekomen bij de aanslag in de bibliotheek. Ze wilde weten of hij de enige overledene was. De agent kon haar die informatie niet verstrekken. Vivian keek naar haar verlovingsring, die ze een paar dagen eerder had gekregen. Het was alsof haar wereld stilstond, alsof de woorden van haar collega's niet meer tot haar doordrongen. Er werd haar gevraagd of ze naar huis wilde, maar dat wilde ze niet. Ze vroeg of ze haar naar zijn ouders wilde brengen. Ze wilde niet alleen zijn. In de auto kwamen de eerste tranen en het besef dat ze haar vriend, haar alles, nooit meer terug zou zien. Bij aankomst werd ze omhelsd door haar schoonmoeder. In de woonkamer zaten reeds een tweetal agenten die het vreselijke nieuws hadden moeten overbrengen aan haar schoonouders. Ze spraken daarbij niet alleen over Rens maar ook over Matteo.

Matteo was niet alleen een vriend van haar, maar was ook de partner van Sarah, met wie ze veel samenwerkte en waar ze vaak mee reisde als ze naar het buitenland gingen.

'Wat is er met hem?' wilde ze weten, maar ze kreeg geen antwoord.

Ze keek naar de pratende mensen, die haar op dat moment negeerden. Haar schoonmoeder stond in de hoek van de kamer, naar buiten kijkend, terwijl ze niet kon stoppen met huilen. Haar schoonvader was in gesprek met twee agenten, het ging er verhit aan toe.

Ze pakte haar telefoon en wilde Sarah bellen, maar die nam niet op, ze kreeg meteen haar voicemail. Ze stuurde haar vriendin een bericht of ze haar wilde bellen. Vivian schrok van een hand

op haar schouder. Haar schoonmoeder nam haar mee naar de keuken, voor een kopje thee. Ze wilde geen thee, ze wilde dat Rens thuis zou komen, ze wilde dat iemand zei dat het een vergissing was. De televisie stond aan en het nieuws begon. Het ging meteen over de bommelding. Vivian wilde het zien, ook al wist ze dat het voor Rens te laat was. De nieuwslezer had een bedroefd gezicht opgezet, alsof het allemaal niet erg genoeg was. Hij vertelde dat er zeker tien burgers waren omgekomen en twee politieagenten. De grond verdween onder haar voeten toen ze besepte dat het echt haar Rens en Matteo waren. Hij had haar beloofd altijd thuis te komen.

2.

De ringtone van zijn telefoon maakte hem wakker. Sam was nog niet klaar om de dag te beginnen, maar dat kwam doordat hij een wijntje te veel had gedronken. Zijn droge keel en beginnende hoofdpijn beaamde dat. Zijn moeder had altijd gezegd dat hij veel water moest drinken voor hij ging slapen. Het deuntje bleef aanhouden en met tegenzin nam hij de telefoon op.

‘Wakker?’

Het was zijn collega Pieter.

‘Het begint te komen.’

Hij wreef met zijn duim en wijsvinger in zijn ogen, sloeg het dekbed van zich af en ging rechtop zitten. De kamer was simpel ingericht, met Ikea meubels en een paar budget gordijnen. Er stond een bed en een kledingkast, meer had hij niet nodig. Hij woonde al een paar jaar in dit appartement, maar in de hoek stonden nog steeds ongeopende dozen.

‘We hebben je nodig.’

Hij keek op zijn horloge en zag dat het woensdag was. Hij zou vandaag zijn zoontje Owen van school halen. Als hij dat niet deed, zou zijn ex Elise furieus zijn, ze dreigde nu al met stappen om de volledige voogdij op te eisen. Dat wilde hij te allen tijde voorkomen. Owen was alles voor hem, naast zijn werk als rechercheur en dat wilde hij graag zo houden.

‘Dat is goed, maar om half twee ben ik weg.’

‘Owen?’

Sam liep naar de badkamer, klikte het licht aan, wat een pijnlijke steek in zijn hoofd veroorzaakte. Hij opende het kastje op zoek naar paracetamol.

‘Hoe raad je het zo?’

‘Ik kom je over een kwartier ophalen,’ zei Pieter.

Sam poetste zijn tanden, gooide een beetje water in zijn gezicht en trok zijn kleding aan. Hij was zijn veters aan het strikken, toen hij getoeter buiten hoorde. Sam vloekte, hinkte naar buiten en stapte bij Pieter in de dienstauto. De geur van sterke koffie drong zijn neus binnen.

‘Ik dacht wel dat je dit nodig had.’

Sam grijnsde en maakte zijn veter vast. ‘Dank je.’ Hij nam de koffie dankbaar aan en nam een grote slok. Cafeïne was wel handig de rest van de dag mee door te komen.

De briefingsruimte was gevuld met politieagenten, de korpschef en een team van rechercheurs. Het was een kleine ruimte, waardoor niet iedereen een stoel had. Sam en Pieter stonden naast elkaar, leunend tegen de deur. De koffie had hem iets alerter gemaakt, maar Sam wist dat hij meer nodig had om scherp te blijven. Hij keek naar de klok, die aangaf dat het tien over acht was. De korpschef, Ben Fluiters, stond bij het whiteboard. Hij schraapte zijn keel, wilde duidelijk maken dat het tijd was om te beginnen. Het geroezemoes stopte abrupt. Als Ben wilde starten met de toespraak, dan was het duidelijk dat hij geen geluid meer tolereerde, tenzij je iets gevraagd werd. Sam stak zijn handen in zijn zakken en omklemde met zijn hand zijn mobiel.

‘Goedemorgen.’

Iedereen mompelde een groet terug. Ben had grijs haar en dito wenkbrauwen die wel een knipbeurt konden gebruiken. Er was alleen niemand die hem dat durfde te vertellen. De mensen in de zaal werden weer stil toen de foto’s van hun overleden collega’s werden getoond.

‘Rens Makkinga en Matteo De Wit. Iedereen kent hun gezichten en de namen. Iedereen weet dat het onze collega’s zijn en dat ze helaas niet meer onder ons zijn. Uit respect wil ik dat de daders snel worden gevonden en worden opgepakt.’

Sam keek de zaal rond en zag dat sommige teamleden er moeite mee hadden om naar de foto’s van hun collega’s te kijken. De meeste hadden nauw met hen samengewerkt. Sam was met een andere zaak bezig, maar wist wel wie ze waren.

‘We hebben weer een dreiging ontvangen.’

Ben opende een link via de laptop en de vervormde stem van de leider van De Herborene, zoals ze zichzelf noemde, vulde de ruimte. Sam ging rechtop staan, kneep zijn ogen tot spleetjes, wilde alles in zich opnemen. De man had een zwart masker op, zodat niemand zijn gezicht kon zien. De kranten noemden hem een lafaard en hij was het daar mee eens. Wie doodde er nu onschuldige mensen? En waarom?

De stem was vervormd, zodat niemand zijn ware identiteit kon raden. Sam lette evengoed op het woordgebruik, de intonatie en de houding van de man. Hij nam ieder detail in zich op en wist dat hij het filmpje nog een aantal keer zou bekijken, zodat hij elk detail kon onthouden.

‘Niemand heeft het recht om te leven,’ begon de leider zijn betoog. Hij keek recht in de camera en de achtergrond zag eruit alsof het uit een tekenfilm kwam. Sam zou onderzoek doen naar die beelden. Ook de technische mensen waren aanwezig. Zij bekeken ook de filmpjes van de terroristengroep grondig voor het onderzoek. ‘Iedereen heeft het recht om dood te gaan.’ Sam zag een paar kwade gezichten in de zaal en hij richtte zich weer op het scherm.

‘De kranten schrijven dat wij misschien nog veel erger zijn dan IS en Al Quada, omdat wij geen enkele reden hebben om te

doen wat wij doen. Ik zie dat toch anders. We zijn met te veel mensen en het wordt tijd dat de grenzen gesloten worden. Geen vluchtelingen meer uit derdewereldlanden meer. Zolang er niet naar ons geluisterd wordt, nemen wij drastische maatregelen. Dit keer was het een bibliotheek. Er komen zeker nog meer aanslagen. Reken daar maar op.'

Het filmpje was afgelopen en er ontstond meteen weer geroezemoes onder de collega's. Ben stak zijn hand op, zodat hij verder kon praten.

'Deze persoon doet dit zeker niet alleen. Hij moet hulp hebben en het is jullie taak om uit te vinden van wie.'

Hij verdeelde de taken, zodat iedereen wist wat de bedoeling was.

3.

Vivian staarde naar de donkere lucht, terwijl ze haar Mini Cooper voltankte. Ze was bijna bij het huisje, maar het leek haar handiger om alvast te tanken. Je wist nooit of je het eerder nodig had, zei haar vader altijd. Het waaide hard en ook al had ze een jasje aan, ze ontkwam niet aan kippenvel op haar lichaam. Haar moeder zei dat het bij haar zwangerschap hoorde, dat het lichaam hard moest werken door de hormonen. De ene vrouw het koud had en de andere weer warm. Ze was altijd al een koukleum geweest, maar nu rilde ze al bij twintig graden. Haar moeder had nooit last gehad van misselijkheid en braken toen zij zwanger was, maar Vivian wel. Ze schoof het maar op het plotselinge afscheid van haar verloofde en de stress van de crematie.

Ze pakte haar tas uit de auto, keek om zich heen en zag een jong stel staan. De man had een Nike pet op, terwijl hij zijn Range Rover voltankte liep zijn blonde vriendin naar het winkeltje. Ze smakte met haar kauwgom. Vivian werd er misselijk van. De vrouw was mooi om te zien, als ze niet zo overdreven haar gezicht had geplamuurd.

Als Vivian niet aan het werk was, had ze geen make-up op. Haar huid moest blijven ademen en ze dronk veel water.

De blonde vrouw pakte etenswaren waar veel koolhydraten in zaten. Vivian bekeek het en zou er een moord voor doen. Ze wist dat ze wel iets kon eten, een sandwich of iets anders, maar een zak chips zou ze nooit zomaar eten.

Zelfs niet nu ze zwanger was.

Vivian knikte naar de vrouw, maar kreeg geen reactie terug. Ze pakte een flesje water en een sandwich waar genoeg

voedingsstoffen inzaten. De blonde vrouw was ondertussen nog steeds bezig met het uitzoeken van allerlei spullen.

‘Schatje, waar blijf je?’

De man met de pet kwam ook binnen en wilde al betalen. Hij zag Vivian staan en zijn ogen werden groot. Ze wist zeker dat hij haar herkende en hij deed een stap achteruit.

‘Ga maar voor.’ Hij glimlachte erbij.

Vivian bedankte hem, legde haar spullen op de balie en betaalde. Ze voelde dat de man dichtbij kwam staan en de verkoopmedewerker keek hem met een vragende blik aan. De blonde vrouw kwam er nu ook bij staan.

‘Ken ik jou niet ergens van?’

Vivian rook nu duidelijk de geur van alcohol uit haar mond. Ze werd steeds vaker herkend, in het begin vond ze dat lastig, maar ze raakte er langzaamaan wel aan gewend. Ze maakte aanstalten om terug naar haar auto te gaan.

‘Een fijne dag,’ mompelde ze, waarna ze naar haar auto liep. Het stelletje wilde haar achterna lopen, maar de man hield zijn vriendin tegen en blafte naar haar dat ze normaal moest doen. Vivian stak de sleutel in het contact en vervolgde haar weg naar Appelscha. Ze zag dat Sarah had gebeld en belde haar terug.

‘Hé, lieverd,’ begon Sarah. ‘Hoever ben je?’

‘Volgens mij is het niet zo ver meer. Ik denk een halfuur.’

‘De wijn staat koud.’

Ze had Sarah nog niet verteld dat ze zwanger was, daar wilde ze over beginnen als ze elkaar zouden zien. Het voelde niet goed om het over de telefoon te vertellen of een app te sturen. Sarah had een dochter van zes, samen met Matteo. Madelief was echt een schatje, maar met het eigenwijze karakter van haar vader. Dat ze nu moest opgroeien zonder haar vader, zorgde voor een brok in haar keel. Vivian legde een hand op haar buik.

Rens zou nooit weten dat hij vader zou worden en dat maakte haar verdrietig.

‘Is het bad ook al gevuld?’

Sarah gniffelde. ‘Wij hebben al oudenwijven vingers, toch?’

Ze had het duidelijk tegen Madelief.

‘Is dat Vief?’

Niemand mocht haar zo noemen, ze had een hekel aan koosnaampjes, maar voor Madelief maakte ze een uitzondering.

Ze glimlachte. ‘Hé, lieverd! Ik ben er bijna.’

‘Dit huis is echt gaaf!’

Haar gps gaf aan dat het nog een kwartiertje rijden was. Het begon te regenen en de automobilisten gingen meteen langzamer rijden. Iedereen was bang voor de aquaplaning en de stem van Rens in haar hoofd zei dat ze voorzichtig moest zijn. Ze wilde niet huilen terwijl ze in de auto zat, ze moest zich concentreren. Ze dacht dat ze de afgelopen maanden al genoeg tranen had gelaten, er kwamen iedere keer weer nieuwe bij. Ze schraapte haar keel.

‘Ik ben benieuwd. Tot zo!’

Ze hing op en de radio sprong weer aan. Het nieuws van één uur ving aan en de lezer begon over de dreiging van De Herborene. De autoriteiten hadden nog geen idee wie er achter deze groepering zat en meldden dat ze er alles aandeden om ze te vinden. De YouTube filmpjes waren er inmiddels afgehaald, maar toch waren ze veel gedeeld op sociale media. De afgelopen dagen kon je geen televisiezender kijken zonder dat het over deze terroristengroep ging. Vivian wilde er niks meer over horen, zeker niet na de moord op haar verloofde.

Ze werd een landweg opgestuurd en zag meteen het grote huis staan. Het leek meer op een boerderij. Sarah vertelde dat er vaak grote groepen mensen gebruik maakten van dit huis, maar

de eigenaar wilde voor hen wel een uitzondering maken. Vivian parkeerde haar auto naast die van Sarah, opende het flesje water en nam een flinke slok. Het begon steeds harder te waaien en te regenen. Ze keek naar het huis en slaakte een zucht. Het was de bedoeling dat Rens en Matteo hierbij aanwezig waren en uit respect hadden ze het niet geannuleerd. Sarah wist zeker dat de mannen hadden gewild dat hun vakantie doorging. Vivian was er niet zeker van, maar ging toch overstag, zeker nadat Madelief foto's had gestuurd van het huis.

De deur ging open en Madelief rende naar haar toe. Vivian glimlachte, opende het portier en ontving een knuffel van het meisje. Vivian knipperde met haar ogen, terwijl ze tegen de tranen vocht.

'Ik vind het ook leuk om jou weer te zien. Kom, we gaan naar binnen voor we helemaal nat worden.'

Vivian greep haar weekendtas van de achterbank en volgde het vrolijke meisje. Ze wist dat kinderen veerkrachtig waren en zeker op een jonge leeftijd. Ze wist ook dat ze haar vader miste en dat ze regelmatig huilde in haar slaap, dat Sarah liedjes zong om haar weer in slaap te krijgen.

De hal was enorm en was gevuld met grote grenen stenen en een houten trap die naar de eerste verdieping leidde. Er klonk muziek uit de woonkamer.

'Bouwt je moeder een feestje?'

Madelief haalde haar schouders op en liep voor Vivian uit.

'Mam, Vief is er!'

Sarah zat aan de bar, met een glas rode wijn voor zich en zag er goed uit. Haar blonde haar zat opgestoken en ze had een zwart topje en spijkerbroek aan. Ze liet zich van de kruk glijden en omhelsde Vivian.

'Ik ben heel blij dat je er bent.'

'Ik ook.'

4.

Hij fronste zijn wenkbrauwen, terwijl hij door het tijdschrift bladerde. Men zei dat er steeds vaker gebruik werd gemaakt van volslanke modellen, maar daar zag hij niets van terug. Het was nog steeds een taboe als je als vrouw maatje 42 had en model wilde worden. Ja, sommige tijdschriften of kledingmerken deden eraan mee, want het was algemeen bekend dat de gemiddelde vrouw geen maatje 36 had. Zijn oog viel op de bikini fotoshoot van Vivian van der Breij, een veelbelovend model van vijfentwintig jaar. Ze had prachtige blauwe ogen en donkerbruin haar. Als man vond hij dat ze er mooi uitzag, heel natuurlijk. Toch zag hij iets in haar ogen dat hem niet zinde. Hij scheurde het papier los, stond op van zijn houten stoel en liep naar de muur, waar nog meer foto's van Vivian hingen.

Alex was lang en gespierd, zijn blonde haar en blauwe ogen had hij van zijn moeder geërfd. Hij keek op, toen de deur van de badkamer zich opende en een naakte brunette verscheen. Ze had grote borsten, bijna geen billen en het leek alsof haar buik platgeslagen was. Toch deed ze hem aan Vivian denken.

'Wat ben je aan het doen?'

Ze ging achter hem staan, hij voelde haar tepels tegen zijn rug en op de een of andere manier irriteerde het hem. Zijn hoofd zat niet bij deze hoer, maar bij Vivian, de persoon die zijn leven voor altijd had verwoest.

Waarschijnlijk wist ze het zelf niet eens meer of had ze het niet door. Dat hadden heel veel vrouwen niet. Ze gingen maar door en door, tot ze het bloed onder zijn nagels vandaan haalden. Hij voelde haar zachte handen op zijn schouders, voelde dat ze toenadering zocht. Ze hadden al geneukt, maar hij had haar

betaald voor een paar uur. Hij moest zich focussen op de volgende stappen, de hoer die hem wilde neuken paste daar niet meer bij. Hij zette een paar stappen bij haar vandaan en ze was zichtbaar geïrriteerd.

‘Moet ik gaan?’

‘Je doet maar.’

Alex trok zijn shirt en zijn broek aan. Hij ging weer terug op de stoel zitten, bekeek haar terwijl ze haar kleding aantrok en vertrok. Er ontsnapte een grom uit zijn mond en hij pakte zijn mobiel om iemand te bellen.

‘Ja, met mij.’ Hij keek naar de muur met foto’s. ‘We gaan naar Appelscha.’

Het was oorspronkelijk niet zijn idee om die twee rechercheurs neer te knallen, maar ze stonden hem in de weg bij zijn doel. Hij wist dat eentje de verloofde was van Vivian en had hem via een simpel telefoontje naar de bibliotheek gelokt. Dat zijn partner mee was gekomen, wist hij niet, maar dat was mooi meegenomen.

Twee voor de prijs van één.

Dat de mannen nu gezien werden als slachtoffers van de terreur, was alleen maar een goede dekmantel. Ze hadden geen idee hoe het echt zat, maar daar kwamen ze nog wel achter.

Alex sloot het portier van zijn auto en keek naar zijn assistentes, Helena en Boris. Helena was klein, maar zag er sterk uit en Boris leek net een knuffelbeer. Hij was dik, maar daardoor kon hij wel zijn werk uitvoeren. Hij zorgde ervoor dat de filmpjes overal te zien waren, dat ze goed gemonteerd werden en Helena was er nu bij omdat Alex haar nodig had. Ze was goed in het maken van bommen, maar hij had op dit moment een